

[Ragnhild Andersen.]

ikke, at denne lov vil have mulighed for at løse opgaven i fuldt omfang; men en begyndelse er også en god ting, og min gruppe understøtter den begyndelse, der her gøres.

Det drejer sig om mange tusinde medborgere, om børn og unge mennesker, men også i høj grad om voksne personer, der tit har familier at forsørge, og dette lovforslag omhandler især de unge og de voksne. Lad mig tilføje, at vi i øjeblikket har mellem 50.000 og 55.000 invalidepensionister, mennesker, som er mere eller mindre slået ud på grund af deres invaliditet. Ud over dem er der adskilligt flere handicappede, som ikke er invalidepensionister. Den 1. april 1957 havde vi 52.643 invalidepensionister, året før var tallet 50.728, i 1952 havde vi 45.592 og i 1947, altså 10 år før tallet på 52.643, havde vi 39.832 invalidepensionister. Der er altså tale om en ganske betydelig stigning i de invalideredes antal, over 12.000 i løbet af 10 år. Vi ved, at masser af disse mennesker lever i trange og vanskelige kår med en meget beskedne pension, som i almindelighed trænger til at forbedres, et forhold, vi formentlig inden længe skal behandle, når invalideforsikringskommissionens forslag foreligger. En del af disse mennesker vil i kraft af denne lov få mulighed for at blive revalideret. De hårdest medtagne vil ikke kunne hjælpes af loven, de kan hjælpes på anden måde, og hvad angår dem, der er kommet op i årene, i 50-60 års alderen, hvor opslidtheden også begynder at gøre sig gældende, vil det være et stort tvivlsspørgsmål, hvor mange man kan hjælpe til tilbagevenden til produktivt og lønende arbejde. Naturligvis er det rigtigt — og heri er vi enige med ministeren — at alle skal have mulighed for revalidering, for at arbejde i stedet for at leve et liv i trange kår og uden beskæftigelse; men hvad angår disse ældre invaliderede, for hvis vedkommende opslidtheden også træder ind i billedet, vil jeg dog advare mod den tanke, der er fremsat af invalideforsikringskommissionen, at man, hvis de ikke selv mener at kunne påbegynde en revalidering, skal kunne fratage dem invalidepensionen. Efter vor opfattelse bør man holde fast på, at hjælpen er en frivillig

håndsrækning, og jeg vil tro, at der foreløbig er lang vej, før man har hjulpet de mange, som trænger til og selv brændende ønsker hjælp til en revalidering og til tilbagevenden til arbejdspladsen.

Som jeg allerede har været inde på, stiger antallet af invalider stærkt år for år, og jeg kan ikke undlade at rejse spørgsmålet om, hvad vi kan gøre for at forhindre, for at forebygge denne udvikling. Ministeren er også inde på spørgsmålet om forebyggende foranstaltninger og nævner en række områder, hvor der er gennemført sådanne. Det drejer sig ikke mindst om lovgivningen for børnene, de evnesvage, de døde, de tunghøre og andre. Efter min gruppes opfattelse må de bestående hjælpeordninger for erhvervshæmmede udnyttes bedre, end tilfældet er, og statens støtte må kræves, når det er fornødent.

Jeg tillader mig at omtale den udmærkede lovgivning, vi har om hjælp til de hørelidende. Der er adgang til hørecentraler, lægeundersøgelser og at få høreapparater, som for mange er nødvendige, også for mange arbejdere og arbejderkvinder, der arbejder i produktionen. Men hvorfor skal de tunghøre vente et år på at komme til? Det er efter min mening urimeligt, og jeg opfordrer ministeren til at se på dette spørgsmål og gøre sit til, at vi snarest får endnu en hørecentral her på Sjælland, og at hørecentralen i København får tilstrækkeligt med medarbejdere, så man ikke behøver at sige til de mange, der søger hjælp, at de må vente et år. Her er et felt, hvor statens støtte efter vor opfattelse må forøges med det samme, og hvor der umiddelbart kan gøres noget. Men også på andre områder mener vi der bør forebygges ganske anderledes og mere eftertrykkeligt end hidtil.

I bemærkningerne til lovforslaget siges det, at vi navnlig må interessere os for de menneskers velfærd, der har været udsat for færdsels- og arbejdsulykker, men også for personer, hvis handicap har overvejende sociale årsager. Men når det er tilfældet, og når samtlige ordførere har peget på den stigning i invaliditeten, der skyldes færdselsulykker, kan vi da roligt se på, at et tiltagende antal mennesker invalideres på grund af disse trafikulykker? Efter min mening har vi pligt til at sætte alvorligt ind herimod. Arbejdsulykkernes